

Sledujete pořad
Mezi Mistrem a žáky
„Stará žena
a skákající fazole“
Přednáška
Nejvyšší Mistryně Ching Hai
Mezinárodní setkání
24. prosince 2008
Chcete si poslechnout
příběh? (Ano.)
Nebo si chcete dát
nějaké sušenky? (Ano.)
Vy chcete obojí!
Dobrá, žádný problém,
později budeme mít další.
Budete mít obojí.
Dobrá!
Všichni znáte ten příběh
o skákajících fazolích.
Fazolích!
Žluté a černé fazole,
které dovedou samy skákat.
Možná najdeme
něco nového.
Když někdy chodíme
několikrát
po stejné cestě,
všimneme si
různých scénérií. (Ano!)
Stejně je to s člověkem.
Podíváte-li se na něho
opakovaně, vypadá jinak.
Jak bude plynout čas
a vy toho člověka poznáte
více, bude vypadat jinak.
Není to tak? (Je.)
Ale bez ohledu na to,
známe-li srdce lidí,
je nejlepší poznat
naše vlastní srdce.
Před dávnou, dávnou,
dávnou, dávnou, dávnou,
velmi dávnou, velmi, velmi
dávnou dobou,
žila jedna stará žena.
Žila sama
v osamění v Tibetu...,
blízko Tibetu,
nebo na hranicích.
Čína a Tibet

jsou vedle sebe.
Nebylo to tak,
že jí nikdo nechtěl
a proto žila sama.
Měla manžela
a také porodila chlapce.
Oba ale odešli kam?
Nebe!
Do Nebe.
Proto byla sama,
trávila osamělé večery sama.
Měla malý pozemek.
Mohla z toho kousku
pozemku žít.
Vysázela si tam obilí,
aby ho mohla prodávat
a vydělat si na živobytí.
Protože ve svém životě
prošla velkými útrapami,
mnoha testy
a obtížnými situacemi
již od mládí,
měla pocit,
že je její karma (odplata)
zřejmě příliš těžká.
Proto byla vždy velice
upřímná při hledání
osvíceného Mistra,
aby mohla duchovně
praktikovat, přestože
nemohla žádného najít.
Ptala se všech v její vesnici.
Ptala se všech, jestli
neznají někoho, kdo
vyčistí její špatnou
karmu (odplatu).
Nakonec
se jí zželelo jednomu
poutníkovi a ten jí
sdělil nějakou metodu.
Řekl,
že mu během jeho pouti
řekl nějaký láma mantru,
která pochází od
Quan Yin Bódhisattvy.
Když bude přeříkávat tu
mantru, jistě se
její špatná karma vyčistí.
Byla tak šťastná.
Ta mantra byla:

„Om Mani Padme Hum.“
Byla tak šťastná,
že se ji může naučit.
Ta osoba byla stará žena
žijící v přírodě.
Byla negramotná,
nikdy nebyla ve škole.
A navíc, děvčata v dávných
dobách nemohla
chodit do školy.
To všichni víte.
I v naší současné společnosti
jsou muži ceněni
více než ženy.
Ale v dávných dobách,
před dlouhým, dlouhým
časem to tak bylo více.
Když dali muže a ženu
stejně postavy a váhy
na ramena vah,
rameno, kde stál muž
se jistě potopilo,
„závažným“ mužem. Muži
jsou ceněni více než ženy.
Byl příliš těžký,
proto se potopil.
Muž byl považován
za „váženějšího“,
než žena, proto
nemohla chodit do školy
a byla negramotná.
Proto jen přeříkávala,
co ji ostatní řekli.
Jelikož byla
negramotná a stará,
bylo to pro ni velice těžké.
Když se učila,
„Om Mani Padme Hum,“
opakovala:
„Om Mani Padme Ku,“
nebo „Om Mani Padme
něco“ atd.
Stále to přeříkávala takto:
„Om Mani Padme Ku,“
„Om Mani Padme Hum Ku.“
Možná to byl místní dialekt,
cizí jazyk.
Když jsem jela poprvé
na Formózu (Taiwan),
šla jsem do chrámu

a pozorovala je, jak provádí chodící meditaci. Chodili po kruhu a přeříkávali: „Amitabha, Amitabha, Amitabha, Amitabha, tabha...“ Nakonec se z toho stalo, „tabha, tabha, tabha, tabha...“ Všichni to znáte. Protože to přeříkávali velice rychle, aby to zopakovali vícekrát, zkrátili Buddhovo jméno. Je to „Amitabha, Amitabha Buddha.“ Čím častěji to ale přeříkáte, tím větší zásluhy získáte. To se mezi lidmi říká. Proto to tedy zkrátili a stalo se z toho, „tabha.“ Je to „Amitabha Buddha.“ Na Formóze (Taiwanu) nebo v jazyce Fujian se to vyslovuje „Amitabha, tabha, tabha.“ Čím rychleji to pak přeříkávají, stává se z toho „tabha, tabha...“ Když jsem tam přijela, nerozuměla jsem ani Mandarínsky, natož formóštině (taiwančině). Proto jsem navštívila chrám, kde lidé mluvili formóštinou (taiwančinou) a pozvali mě tam k jídlu. Také jsme pili čaj a další věci. Když jsme jedli, mnich se zeptal, jestli mi to chutnalo. V té době jsem uměla jen: „Ho cha,“ což znamená „pij čaj“ v mandarínštině. Pij čaj. Řekla jsem tedy: „Ano, mám.“ řekla jsem jen jedno slovo. Nemohla jsem říct nic jiného. On potom řekl: „Ne, ne.

Chutí to dobře?“ Já jsem řekla: „Pít čaj, mám, mám.“ A ukázala jsem mu čaj a pila jsem ho, aby ho viděl. Řekla jsem: „Pila jsem čaj!“ On pokýval hlavou, pak jsme se oba smáli. Byli jsme v pohodě. Museli jsme být v pohodě, protože jsme se oba smáli. Myslela jsem, že se ptá, jestli chci pít čaj. „Ho Jia,“ znamená: „chutná dobře?“ „Ho Jia Bo“ je ve formóštině (taiwačine). Rozuměla jsem tomu jen z poloviny. Já jsem tedy řekla: „Ano, ano, pila jsem čaj.“ Jazyky jsou velice legrační. Pak ta stará dáma, o které jsme mluvili, přeříkávala: „Om Mani Padme Ku,“ špatnou výslovností, ale nevadilo to, protože se chtěla držet svého rytmu a také způsobu, aby se povzbudila. Obvykle mívají buddhisté, katolíci i lidé jiných náboženství mantrové korálky. Ale ona byla stará žena z venkova, nebyla nikde jinde a ten poutník měl jen jedny pro sebe. Stejně by jí je nedal. Už od něho bylo velmi laskavé, že ji naučil tu mantru. Očekávalo se, že půjdete a budete se učit sami. Je to, jako když musíte jít sami pro zasvěcení. Jiní lidé vás nemohou

zastoupit. Takže neměla mantrové korálky k přeříkávání manter, a proto používala fazole. Je jedno, jestli to byly sojové boby nebo černé fazole, stejně to byly fazole. Dala si tedy dva hrnečky, každý na jednu stranu nebo dvě misky, jedna byla prázdná a jedna plná fazolí. Pak pokaždé, když přeříkala mantru, dala jednu fazoli do prázdné misky. Dělal to a přeříkávala: „Om Mani Padme Ku, Om Mani Padme Ku, Om Mani Padme Ku.“ „Tofu tofu, tofu...“ Om Mani Padme Ku...” Takto to přeříkávala dny i noci. Tímto způsobem mohla spočítat, kolikrát to přeříkala. Kdybyste praktikovali esoterický buddhismus s tibetskými mnichy, věděli byste to. Mnich by vás to naučil přeříkávat mnoho set krát nebo mnoho tisíc krát. Jen tímto způsobem jste mohli vědět, jestli jste to přeříkávali, nebo ne. Jinak byste řekli: „Dobře, budu to přeříkávat, až přijedu domů.“ Ale vy nepřeříkáváte vůbec. Jen kdybyste to přeříkávali a počítali to, pak byste věděli, že jste to skutečně přeříkávali. Pak byste měli cíl, pro který usilovat, „Och, Chci to dnes přeříkat stokrát, zítra to přeříkám dvěstěkrát. Za několik dní to budu

přeříkávat tisíckrát
nebo 10 tisíc krát. „
Je příliš únavné to
tolik to opakovat,
proto vynalezli kola dharmy.
Přeříkáte to jen jednou,
ale když zatočíte kolem
velice rychle, je to jako byste
to přeříkali alespoň desetkrát.
Je to tak pohodlné!
Můžete to dělat také.
Většina Tibet’anů
má kola dharmy.
Když nemají
mantrové korálky,
mají kola dharmy.
To je také velice dobré.
Takto nebude mít
vaše mysl čas
myslet na blbosti.
Je to velice užitečné!
Jelikož ona neměla
tyto nástroje, používala
sojové boby, aby plnila
prázdnou mističku, když
přeříkávala, dokud se první
mistička nevyprázdnila.
Pak je vyměnila
a plnila tu první.
Takto, sem a tam,
přeříkávala dál a dál.
Byla velmi, velmi upřímná.
Přeříkávala to nesprávně,
ale byla velice upřímná.
Takto to přeříkávala
každý den.
A fazole...
Přeříkávala to 30 let.
Už 30 let!
Po čase, jelikož
byla velice upřímná,
když mantru přeříkala
z poloviny,
fazole samy skákaly
do druhé misky,
aniž by je vzala do ruky.
Když přeříkala
jednu mantru,
jedna fazole přeskočila
automaticky kam patřila.

Úžasné!
Možná byly ty fazole
na baterie.
Ona byla do takové
míry upřímná.
To je skutečně dojemné.
Když viděla, jak fazole
samy putují sem a tam,
měla pocit, možná,
že je dost dobrá
ve své duchovní praxi,
proto byla docela šťastná
a dále přeříkávala mantry,
aby ty fazole dále
přeskakovaly.
Ona a fazole se dobře
doplňovaly,
velmi pohodlně.
Jednoho dne
procházel kolem
vysoký mnich z Tibetu.
Než dorazil
k její chýši, viděl
že z jejího domu vyzařuje
světlo a osvětluje
její střechu.
Ten mnich musel být
dobrým praktikujícím,
když byl schopný
vidět tak zářivé světlo.
Myslel si tedy,
že tam musí bydlet vysoký
mnich, velký láma, Rinpoche,
nebo žijící Buddha,
proto tam
spěchal na návštěvu.
Ta stará dáma viděla
tohoto vysokého mnicha,
pomyslela si, že má
takové štěstí a požehnání,
že ji tak vysoký láma
přišel navštívit
do jejího domu.
Proto se mu uklonila
a nabídla mu čaj a jídlo.
Když se mu klaněla,
stále si přeříkávala:
„Om Mani Padme Ku.”
Ten vysoký mnich
byl velmi překvapen.

Nevěděl, odkud přichází
to zářivé světlo,
protože by neočekával,
že bude od té
skromné staré dámy.
Stále se díval kolem,
díval se všude.
Ale ta chýše byla
velice malá a nikde, kam se
podíval nikdo nebyl.
A ta stará dáma byla
tak chudá, neměla nic,
co by mohla schovávat.
On se rozhlížel
a nikoho neviděl,
proto se cítil zvláště
a zeptal se jí:
„Co jste to přeříkávala?
Vy praktikujete duchovně?“
Ona odpověděla:
„Přeříkávám tuto mantru!
Praktikovala jsem ji
30 let.“
On stále pochyboval.
Řekl: „Je tady ještě
někdo jiný z vaší rodiny?“
Ona řekla: „Ne, byla jsem
celých 30 let sama.“
Pak se jí ten vysoký láma
zeptal:
„Když žijete tak sama, musíte
se cítit velmi osamocená.
Musíte se cítit
velmi osamocená,
musí vám chybět společnost.“
Ta stará dáma odpověděla:
„Ne, ne.
Když jsem sama,
přeříkávám si tuto mantru
každý den
a duchovně praktikuji.
Očišťuji své tělo, mysl
a řeč a každý den se kaji.
Přeji si, abych neměla,
až se příští život vrátím,
více utrpení než tentokrát.
Tak to bude lepší.“
Ona si ani netroufala
pomyslet, že by mohla
dosáhnout vyšší úrovně.

Myslela si, že kdyby se mohla vrátit jako člověk, kdyby neměla tolik utrpení, že by byla velmi spokojená. „Já nemám čas myslet na to, jestli jsem sama nebo ne, obzvlášť po té, co mi velmi laskavý poutník prozradil tuto mantru. Och! Jsem dokonce šťastnější. Zaměstná mě každodenní přeřikávání. Nepřemýšlím o tom, jaký je můj život. Proto jsem velmi šťastná.“ Pak se jí ten mnich vysoké úrovně zeptal na to, co přeřikávala. Ona řekla: „Om Mani Padme Ku.” Och, mnichovi jí bylo velice líto. Řekl: „Och, jaká škoda. Ztratila jste 30 let se špatnou mantrou! Nemá cenu ji přeřikávat!“ Ta stará dáma tedy náhle zjistila, že promrhala 30 let se špatnou mantrou. Požádala tedy toho mnicha, aby ji to naučil, aby ji opravil. Samozřejmě, že ji vysoký mnich okamžitě opravil! Byla tak vděčná. Byla ale také velmi zklamaná, že ztratila 30 let úsilí. Přesto se mu klaněla a velmi ho oceňovala. Od té doby začala přeřikávat: „Om Mani Padme Hum.” Pak byla tomu mnichovi velmi vděčná a klaněla se mu mnoho tisíc krát. Říkala: „Děkuji Vám. Je dobře, že jste mě opravil.

Ještě mám čas. Jinak, kdybych zemřela, promrhala bych celý svůj život. A kdybych se pak vrátila znovu jako člověk, měla bych hodně útrap.“ Mnich vysoké úrovně se s ní tedy rozloučil a povzbudil ji, aby dál přeřikávala mantru a duchovně praktikovala. On pak musel odejít na jiná místa. Od té doby přeřikávala: „Om Mani Padme Hum.” Ale její mysl nebyla tak zaměřená, protože měla pocit, že promrhala čas a styděla se, litovala toho a byla velmi frustrovaná. Nemohla se tedy soustředit. Začala ji tedy přeřikávat správně. Nebyla ale v pohodě a nebyla šťastná. A fazole nebyly šťastné taky. Ztratily svoji energii na skákání. Když začala přeřikávat, fazole tam zůstaly bez pohnutí. Musela je tedy přemísťovat ručně. Když to přeřikávala, myslela na svých 30 let promarněného úsilí a byla velmi, velmi frustrovaná. Po chvilce chůze se ten mnich vysoké úrovně otočil, aby se podíval na chýš staré dámy. Všechno světlo se vytratilo! Och? Chýše vypadala zastřeně, tmavě, frustrovaně a ustaraně. Náhle si uvědomil,

že jeho úmysl byl dobrý, ale vlastně to pro tu starou dámu nebylo dobré. Způsobil, že se ta stará dáma nemohla soustředit. Její mysl byla rozptýlená, že se nemohla soustředit. Okamžitě spěchal zpět, aby navštívil tu starou paní. Smál se a řekl: „Jen jsem si z vás dělal legraci. Přeřikávala jste to správně! Měla byste to dál přeřikávat jako předtím!“ Ta stará paní pak řekla: „Proč jste mi lhal?“ Láma pak neměl jinou volbu, řekl tedy: „Testoval jsem vaši upřímnost! Přeřikávejte to jako dříve. Om Mani Padme Ku, pamatujete?“ Samozřejmě, že ta stará paní byla velice šťastná a řekla: „Och! Díky Buddhovi, díky Buddhovi. Myslela jsem si, že jsem promarnila 30 let úsilí. Byla jsem tedy velmi smutná. Och, děkuji Vám za vaši radu ctihodný mnichu.“ Pak ten mnich odešel. Stará dáma dále přeřikávala: „Om Mani Padme Ku” A pak fazole zase vesele skákaly sem a tam. Po chvilce chůze se mnich vysoké úrovně zase otočil a podíval se na její chýši. Světlo tam zase zářilo! Bylo dokonce zářivější než dříve, protože teď byla ještě víc povzbuzená! S povzbuzením se cítila sebejistě! To světlo bylo

Titul: TV_1202_Stará žena a skákající fazole

velmi zářivé!

Ctihodný láma

se tedy samozřejmě

také cítil skvěle.

Zasmál se

a pokračoval v cestě.

Dobrá, rozumíte?

Rozumíme!